

فدای چشم سیاهت که آفت جانست
شوم چو آهوی شرگان که سبب است
شوم به چاه زرخدان، چو چاه کنعانست

تران ۷۵/۷/۱۷

یاد آوری

(۱) در مورد تشبیه شرگان به نستان، فخرالدین ابراهیم عراقی چنین

سروده است :

شزه باد چشم یارم بنظر خیان نماید،
که میان نستان چرد آهوی ختائی

۳۳ - چاه کنعان

أَسِرْ زِلْفِ عُبْرَا عَيْبِرَ، أَسْتُونُ بُوَيْدَ
سَلُو حَشْمُونَ وَرَحَهُ قَرَبُونَ بُوَيْدَ
أَهْوَى مَنَّهُ سُبُلِ تُونُ بُوَيْدَ
بَكْتُ بِهِ تَنَّهُ چَاهِ كَعُونَ بُوَيْدَ

I

شوم در بند زلف عبرا نشان
عزال سبب تان تو کردم
شوم قربان آن مشکینه چشمان
فروا قدم میان چاه کنعان

II

اسیر زلف تو کردم که عبرا نشانست

۳۴ - کاش دل را کبوتر میگردم

وَ اَخِ كِه دِل رِه كَا زِهَا كِرْدِه يَارِ پِغُومُ
اَخِ كِه تُو نِزَا ئِي بِنْدِه يِ دِلِ كُومُ
اَخِ نِخْتِي دُوسْتِ كِشِه يَك شُومُ
وَ اَخِ كِه كِذِر بَا زِ دَر بُو رْدِه اَي مِه دُومُ
سِه دِل رِه كُوتُر كُورْدِمِه وِسْمِه تِه دُومُ
نَا دُونِه بَحْنِه ، دِكْفِه تِنِه دُومُ
صِيَا دِ كِه نِ نَشْتِه تِنِه تَسَا دُومُ
هِي كَس تِنِه كِه دُوم نِكْفِه اَوَّلِ كُومُ

❖

اوخ که کارگر شد دلرا، زیار، پیغام
اوخ نیار میدم، آغوش یار یک شام
دل را کبوتر آسا، نزد کندت آرام
صیاد کهنه افتاد در دام خالی تو

اوخ نداده ای تو، این بنده را بدگام
اوخ گذار بارم، بگذشت بار از دام
تاوانه ای بچنید، افتاد درون آن دام
کس نیست کونیفتد در دست اول گام

۳۵۔ بجه کاری بسارم ؟

اَمِيرِكِنِه اِنْشَهْرِيَه چَه كَارِ بَسَارِم
فَا كِرْدِه چَل وَ چَارَو تا چَا رِ بَسَارِم
كَا هِي بَدَرِيُو، كَا هِي كِنَا رِ بَسَارِم
اَلْقِصَه بِجُورِ رُو رِ كَا رِ بَسَارِم
كَا هِي سَرِ زَلَفِ، كَه بَدَا رِ بَسَارِم
كَا هِي سَرِ خُوشِ وَ كَه بَخَا رِ بَسَارِم
كَا هِي بَكَلِ وَ كَه بَه كَلِ رَا رِ بَسَارِم
كَا هِي بَرَقِيبِ، كَه بِيكَا رِ بَسَارِم

گوید امیر: این شهر من با چه کار سازم
گاهی به بحر عظیمی، که در کنار سازم
ز تارگاه بندم، که زلف یار سازم
گاهی به گلشن و گلن بیاو یار سازم
چاره نموده باطل، اینک بر سازم
ا قصه من بجور این روزگار سازم
که سرخوشانه باشم که با خمار سازم
که با رقیب و گاهی من با نگار سازم

یاد آوری

منظور از در چهار چیز در عروق، نخست بطن به صاحب ریلاست باشد :

الف - ریه ایست که در بطن چپ است و کاری که میسر است از آنست که تمام ریه را در دهان بیاورد
زن من شد، چه غم که از چهره من بگریزد و در گداید، لذا او بیگوار و بی امید است از چشم عمره
کهر مطلوب نامر نیاید، باید باز با همه مشقت مجرمت با طوطی نامر نیاید.

ب - چشم است از چشم چهره مرده بخاک نشیند و متفویض باشد و چشم در زیر سوک بند

باز شد، هیچ خود را نیز شکر و رو کار تمام اولای شایسته نماید، زیرا که باید که خود را در شکار گدازد و به
 عنان و تصوف علم و سرور نسیم گفتم، شما در آن بزرگی تاریخ و زمانه ایستاد گدازید و بکنه نامکرم است.
 در جای دیگر که در این مطلب ضرورت نظر برسد در گروهی از شما متقدم و معاصر با اینکه هم تصوف و عرفان است،
 در تحت تاثیر فرسنگ، حاکم و پرفیوضان، شعار عارفانه نیز سروده اند در این حالت است که ازین

۳۶- سرپوش، سرپوش

امیرگینه این سرکه سرپوشه یارون
 ناچته بچوش، پخته خاموشه یارون
 اونگسی ره که ذره ای هوشه یارون
 پیش اهل فهم طلب بگوشه یارون

گفت امیر، سرکه سرپوش بود

ناچته بچوش، پخته خاموش بود

آنرا که بد هر ذره ای هوش بود

در نزد خردمند، همه گوش بود

۳۷۔ فتنه کی چشم

حی فتوئے به چش که نشومه خو من
به فکر و خیال درمه درازه شو من
دیده یاد اینه به نشرمه مونکه شو من
چش یاد اینه به برمه که هوهو من

چفته است دو چشمت، ربود از من خواب

شب دراز بگر تو هستم و بیاب

بیاد روت نشیم همه شب مهتاب

بیاد چشم تو آید ز دیده ام خواب

پهانه ۲/۱۱/۴۶

(۸۳)

۳۸۔ غریب شهر

ای شهر من غریبه، تو بی غریبه سو جن
شه دچش سوکن، که مره تو نسو جن
مردم در دو نواجن، دشمنو نره سو جن
تو دشمن نواجنی و دوش ره سو جن
به واسر مجن دل درد و سپنه سو جن
ته و بر منم تن کاهن، میون سو جن
مره رباب سون بهرا هنگ نواجن
دس زنی مره، کمی خوشه واسر جن

‡

(۸۴)

غریب شهر منم، تو غریب سوزانی
فتم به ز کس مستت، مرا سوزانی
همه بدوست نوازند و خصم را سوزند
تو خصم را بنوازی و دوست سوزانی
زهرتست و لم درو مند و سینه کباب
تن از فراق تو کا بد، درونه سوزانی
رباب وار به آهنگها، نوازدم
مرا به عنف برانی و خویش خدائی

تهران تابستان ۱۳۳۹

۳۹- غم بر غم دوختن

مِه حَاصِلَه تَه غَم خُورِدِن وَا نَدُو تِن
تَه بِشُو تَه مِه غَم بَه سِرِ عَمَد دُو تِن
بَه مَهْرَه وَرُزِی رَه بِشَه جَانِ اَمُو تِن
وِیَا کِه شَه تِن وُ سُرُو رَه بَا جَانِ سُو تِن

حاصلم واک تو اندوختن است
پیشات غم به غم دوختن است
کار من، مهر تو آنوختن است
یا که جان و سروتن سوختن است

تهران تابستان ۱۳۳۹
(۸۶)

۴ - بانری نرد

بانری نرد دوستِ دل بیته آیین
بفکر گشاد نیشته یکتایِ پائین
بیمه گشاد نقشِ نسیو، اسای وین
دکیمه بشدر، فانگِ پیامو واحین!

دل دوست بانرد گرفت آیین
بفکر گشادی، نشستم بر پائین
گشاد آمد نقش نامد، کنون بین
قشادم بشدر، ندا داد واحین!

۴۱ - نه ماندن، نه گریختن

ناتومه تنه مهر و وزی دل هاپتین
ناتومه ته نومره زبون نلپتین
ناتومه انشهر دین، نا ورتین
ناتومه باهر سه چهار و پتین

دل از مهر تو بریدن نیارم زبان نام تو نا ورون نیارم
گریز از شهر یا ماندن نیارم بهر چاروسه، پچیدن نیارم

یاداوری

« ورتین، بو پتین، ووسپتین یعنی گریختن و فرار کردن است .

۴۲- خویشکامی و استواری

ابیات زیر مربوط به نعت طبع، خویشکامی و عدم تسلیم پذیری امیر است که در

مورد گلگلی آن در دفتر پرورش در اشعار او آثار امیر پارواری تألیف نگارنده، تجزیه و تحلیل کافی

عمل آمده است. ضمناً در برگردان نظم فارسی، برخی و مفهومی تشریح و تفسیر گردیده.

صَعُونَ صِفَتِ تَرَسَاوِجِه رِه بَدِیْنِ

خَمْرِ بَجُورِدِنِ وَ مُصَحَفِ لَسُو حَسِنِ

ز نَارِ دَوِسِنِ وَ خُوكِ حِرَا بِلِسِنِ

سی و از بهر که ناکس مهر و وزین

مَمُونِ بِلِسِنِ، یَا که غَمْرِ بِلِسِنِ

کَشِیْنِ ز خَمْرِ بَکَرِدِنِ، هَمْرِ کَرِ و هَا بِلِسِنِ

شَه دُوسْتِ رَقِیْبِ ز هَشِیْه چَش بَدِیْنِ

سی و از بهر که ناکس مهر و وزین

کِجَکِ بِلِسِنِ، دَائِمِ هُوَا دِ بِلِسِنِ

بِه بُوْرِدِنِ چِیْکَا و چَا رِ بِلِسِنِ

نَا سِرِه ز نُونِ شِه دِلِ بَرَا حَسِنِ

سی و از بهر که ناکس مهر و وزین

بَا خُوكِ بِلِسِنِ وَ وِشِه چِکَا لِسِنِ

کَشِیْ بِلِسِنِ، دَوْلِتِ دَرِیُو شِلِسِنِ

سَمْرُغِ بِلِسِنِ، هَمْرِ کَرِ اَدَمِ بَدِیْنِ

سی و از بهر که ناکس مهر و وزین

چو ضعیفان و همسر ساری دیدن ،
ورق را سوختن ، تل را خشدن ،
شدن ز ناری ، توکان بر دیدن ،

« به نزد من هزاران بار بهتر ،
که ناس را به مهر خود گزیدن »

شدن مسمون و چون غم چرمیدن ،
کشیدن غل به گردن ، ناپهیدن ،
ریت باز خود با چشم دیدن ،

« به نزد من هزاران بار بهتر ،
که ناس را به مهر خود گزیدن »

چنان شهباز ، در پرواز بودن ،
بصید و همچنان دسار بودن ،
به سیر زال دل سسار دیدن ،

« به نزد من هزاران بار بهتر ،
که ناس را به مهر خود گزیدن . »

شدن چون خاک ف خاک شکنیدن
شکستن شتی و دولت شکنیدن
چو سمرغ آدمی هرگز نپیدن

« به نزد من هزاران بار بهتر ،
که ناس را به مهر خود گزیدن »

یاد آوری

ایشان ضعیف یا شیخ نعمان (منوب یک شیخ شریف از کاتبان روم) از برکات رب
ملائیة بوده، ملائین نیز خرد از سر گروه از تصوف نیز بودند بر خلاف امام فرق تصوف با کمال گوشه
گیر مخالفت میورید، طرفدار کار و خوشبختی، از تطایر و اشتهار در بر داشتند، همچنین طرفدار
بصر بود، از شیخ ضعیف ملائین شیرین و شیرین در قباب منطق لطیف شیخ فرید الدین عطار
نیا بود و بسیار نظم از لایحه گردین (چند پیش از درویش ملائین در مورد اهل ریاست،
ساخته شده است)، بلابریز با همی که از چند از میله در کلام خود بسیار شعر و سخن
و در آن شعر در گروه و حیرت را در دردی مضاعف افادت داشته، میهند و گرفتار شهادت
نفسی شود، همین که شیرین بلا عمل که پیشه میکند، قمرانی میولند، تا از ریاضت حریف حتی
بلای رسیدن وصال و شیرین فزون که چندان هم در دردم کلام است، با کندی آنجا آمد
تضرع شاگردان به انصاف و انصاف در از این لحاظ بزرگ بجا میند، در خلافت که کلام

کدام شور و طالع نگه، تا بالان و شیرین با وضع انصاف بدو حاکم «در این گفتگوه و
در اجابت قند پنجم جانر داشت بر جان قند گشت نهادن آفتاب زیر سیخ +
جام شیرین زو جلا شد لیدرخ ...»

شما قلابه مطالعه قباب منطق لطیف عطار در اثرت میهم

(۲) منظور از ورق پنجم قمرانیست

(۳) چهارم در تمام اشعار که یاد کرد از عده سی عمل که نثرت فریاد اشعاره بصران،
ملا در بگله به نظم فارسی از ایشان هواران که سخن قمرانیست، بهره بگله در نثر

گشایش و معنی برخی از واژه ها

سُوحِیْن: بار اولی است که در تمام فانی نیز نموده است و ملائین
لاوه و ملائین سُوحِیْن یعنی سخن، نورانیدم، نورانیدم در در این باب بیشتر

بِسْوَرِ نَسِينِ بَكَارِ يَوْمِهِ .

چِرَائِسِينِ : چِرَائِسِمْ ، چِرَائِسِمْ .

لَجِكْ ، كِرْجِكْ : بازكار، شاهين .

بِرَاحِسِينِ : بَرَاحِسِمْ ، اَنَلَرِ دَلِمْ ، چِرَائِسِمْ فِلاَرَهْ نِمْ شِمْ مَخْلُفْ فِلاَرَهْ مَعْرَبِ رِاَكْ نِمْ ،

يَسْمِ نِمْ نِزْ كِرْجِ كِرْجِ وَ دَرِ اِيْجَا نِمْ بَعْرَبِ لَرِ شِمْ دِلَازْ كَقْتِسِمْ حِرْ شِمْ بِيْلاَ اَصْرُ لَرِ اَصْرُ

بِرَازِ نَسِينِ وَ دَرِ نَسِينِ بَعْرَبِ كِرْجِ . وَ زِ يَسْمِ بَدِ شِمْ لَرِ دَرِ مَانِ نَسِينِ نِمْ رِاَكْتِسِمْ

بِلاَرِ شِمْ دَرِ كَلَرِ بِلَا اِيْمِ اَنَلَرِ اَصْرُ لَرِ نِمْ اِيْمِ بِلَا اَصْرُ لَرِ اَنَلَرِ اِيْمِ دَرِ اَصْرُ لَرِ

لَرِ وَ بِلَا اَصْرُ لَرِ اَصْرُ لَرِ : بَا پِرِهْ زَنُونِ شِمْ دِلِ بِرَاحِسِينِ خِمْ نِمْ شِمْ :

اِيْزِ نِمْ لَرِ دِلِ خِمْ كَقْتِسِمْ ، لَرِ دِلِ بَا نِزِ يَسْمِ دَرِ مَانِ نِمْ .

۴۳ - زهر بهتر از نان نامرد است

بَخُورْ كَرِ دِرَاةٍ وَ نَخُورْ مَامَرِدِ نُونِ

مَامَرِدِ بَخُوشِةٍ قَوْلِ بُوَيْهْ زِيْ شِمْ مُونِ

اِيْزِةٍ مَنِ نَسِينِ دَوِيْمَهْ ، نُوِيْ نَسِينِ دُونِ

مَرْدِ اَوْرُ زَهْرِ حَوْرَهْ بَهْتَرِ كِهْ مَامَرِدِ نُونِ

بخور کرد راه و نخورمان دومان

که نامرد کرد در قوسش پیمان

یقین دارم اینرا نقش تو میدان

که گر زهر نوشی، به ارمان دومان

۴۴ - سوختن و راز نهفتن

اَمِيرُكُنْهٖ اَسُوْنُ نِيَهٗ مِهْرَا نَدُوْنِ
تَنْوَهٗ وَنِهٖ كِرُو كِرِدِن وَجَانِ رَهٗ رُوْنِ
بَا تَشِ دِلُوْنِ سَا تِنِ اَنْدِي كِهٖ سُوْتِنِ
چَا كِ نِيَهٗ مِنْهٖ جُوْمِهٖ كِهٖ بَشَهٗ دُوْتِنِ
چَا كِ سِنِهٖ بَارِشْتِهٖ سِي جَانِ بَدُوْنِ
وِنِهٖ بَسُوْتِنِ ، سِرْبِهٖ كَسِي نَسُوْتِنِ
دَرْدُنِيَهٗ مِنْهٖ دِلِ رَهٗ بَشَهٗ بَسُوْتِنِ
قَلْبِدْرُو اَتَشِ دَكْتِ ، وِنِهٖ بَسُوْتِنِ

آسان نمیباشد دلا! هر و فاندوختن
زیرا کتن باید گرونها و دوحان نهرختن
بناز دلها ساختن آفتدر، تا افروختن
آنگونه چاک جامه ام نبود که بتوان دوختن
باید که چاک سینه را بارشته می جان دوختن
شاید نهفتن راز را هر چند باید سوختن
اندر ولم درومی بود، باید دمان را دوختن
همچون فلند بر بایدم آتش نهادن بهوختن

تبرستان ۱۳۳۷

یاد آوری

(۱) در بیت مذکور در نوع شعر و منظور نهفته است ؛

الف ؛ بظاهر مظهر است جامه شاعر آنگونه درین وند سرش بود در سحره با و صله و
نقص نموده است و اسحکام و تحولات عاریات باین موضوع مغایرت طلاه

ب ؛ جامه آبخانه بزبان درین شده بود در (کلام) نهان نموده اند و در این موضوع به
واقعیت توجه کمتر است زیرا در بیت بعد در بیان سلاسل در میاید و میگوید که باید سخت
ولی راز و افاش نساخت .

(۲) بجای قند که در کلام سلاسل را در آن آمده ، اگر سمندر قند میگرفت یا ترو باغی تر نموده
زیرا در اینج تحولات غریب درین شده و سلاسل و عرفان قدریه با اینکه بدین و تجددت گنجه تهنه
بلکه خود نوز و یا نه گشتی تا بر کوزند و در مورد سمندر در جانور ذوق خیم دم سلاسل گشته ز در فریج حویا
خود سلاسل اثر می کنند و نمیزند در اینج شرح (عقده) شیرین است .

معنی برخی از واژه ها

أَذْوَتِینَ ؛ اندوختن ؛ ذخیره کردن .

دَوْتِینَ ؛ (بَدَوْتِینَ) ؛ دوختن .

رَوْتِینَ (رَبَوْتِینَ) ؛ فروختن .

سَاتِنَ (بِسَاتِنَ) ؛ ۱- ساختن ، سازش کردن ۲- آراستن ، آرایش کردن

سَوْتِینَ (لِسَوْتِینَ) ؛ سوختن .

بَشَّهَ بَسْوْتِینَ (بَشَّشِنَهَ بَسْوْتِینَ) ؛ بتوان گفتن ، شود گفت .

۴۵ - غمزه می تو با من بجنگ است

اَمْرِكِنَّهٗ بِهٖ غَمْرَهٗ مِرَّهٗ مِصَافِنُ
بِهٖ قَوْلٍ وُزْبُونِ هَرْدُو مِنْ خِلَافِنُ
مِهٖ سَرِفَلِدْرَهٗ هَرَّ كَسِي شِكَا فِنُ
وَمِنْ مِئِهٖ دَلِّ، بَابِنِهٖ عَشِقْ دَرِ لَافِنُ

هان! غمزه و نارست با من بمصاف
قول و سخت هر دو بمن هست خلاف
گر سر قلم کسی دهد چاک و شکاف
بمید که دلم زند بر عشق تو لاف

۴۶ - سگ آسان شدن

شَايْتِهٖ مِرَّهٗ، بِهٖ قَدِمِ گَرْدِ بَلِيْسِنُ
نَشَايْسَتْ تَرَهٗ مِهٖ خُوْنَهٗ هَا پَرِسِيْنُ
رَقِيْبِ آسَا سَاگِ بَلِيْسِنُ بِهٖ دَرَكْتِيْنُ
مِنْ تَهٗ وَرَجِهْدِ اَسُوْمِهٖ بَلِيْسِنُ

شایسته مرا، گرد پیت گردیدن
شایانه ترا، نشایم پرسیدن
سگ سان چو قیب بردت افتیدن
تا بکم نبود ز تو جدا گردیدن

یا

سزاوار من ، گردست خاک پای
نشاید که پرسی ، نشان از سرای
سگ آسانت بان رقیب ،
شوم ، به که از تو بانم جدای

۴۷ مردن به که بی یار نیستین

امیر گینه بی یار به دنی دوپین
اُو نُوخت ببردن بهتر که زنده بپین
لازم گینه دوست استون کفن
دوست قدم گزده شه چش کشین

❖

گفت که بدون دوست ، دنیا بودن
مردن به از آنکه زندگی بسودن
لازم که به آستان وی آسودن
گردش به چشم خود اندودن

تهران ۱۳۶۵/۶/۲۰

(۱۰۴)

(۱۰۳)

۴۸ - در وصف بهار

و بهار در آمو، عالم بود به روشن
بکوه و صحرا، لاله رنگارنگ جوشن
زمین اطلس سبز و رنگ دانه پوشن
منقش چه دیبا و شکوفه هوشن
چمن گل خندونه، غنچه دروشن
بلبل بهر از نغمه نوا خسروش
ز ناز دوست عابد و سبجه فروشن
زاهد، زهد و تقوی بهشت نادهوشن

بهار آمد، جهان گردید رخشان
زلاله کوه و صحرا گشت الوان
زمین از سبز اطلس، جامه برتن
شکوفه ریخت چون دیبا، به دامن
چمن خندان چو گلها غنچه پوش است
به صد مانه نغمه، بلبل در خسروش است
در این هنگامه، عابد بست ز ناز
همانکه سبزه را بفروخت ناچار
رمانمود زاهد، زهد و پرهیز
بنوشد باده و می، جامی آن نیز

از چار بیت با ، بیت نگر زیر بطور غیر اینگونه در تناسب برگزیده است .

بهار دَرِ اَمُو ، عَالَمٌ بَوُوهُ وَوَشِنُ
بِكُوهُ وَصَحْرَا ، لَالِهَ وَنَكَارَنِكُ وَوَشِنُ
عَايِدُونُ زَنَارَهْمِرِنُ سَبْحَه فَرُوشِنُ
زَاهِدُونُ تَقْوَى بِيَك جَرَعَه بِنُوشِنُ

❖

بهار آمد ، همان گر وید روشن
طلون لاله پر زو کوه و دامن
خرد پستی ، فروشد سحر ، عابد
بیک جرعه نوشد زهد زاهد

بهار و لکش رسید ، نور به گیتی دمید
لاله به کوه و به دشت ، برنگاشد پدید
عابد سحر فروخت ، خرید ز نار و بست
زاهد ، تقوی نهاد ، بیک دو جرعه نشد

تبریز ۲۶، ۶۵

یاد آوری

و بهار : بهار . جوشن : میجوشد ، میروید ، باباطاهر میگوید : « عزیزان
موسم جوش بهاره . پوشن : پوشاک ، لباس ، پوش ، دارنده پوشن
یعنی پوشاک بر دارد .

هوشن : ریخته ، فرو ریخته از مصدر هوشنن ، هوشنن یعنی پراکندن فرو ریختن

ولی بصورت نشینن بمعنی ریختن است نه پراکندن

در پوشش : پوشیده ، دَرِپوشِشِین و دَرِپوشِشِین یعنی پوشانیدن و بصورت
دَرِپوشِشِین و دَرِپوشِشِین بمعنی پوشیدن است ، مشور کردن نظیر پوشیدن لباس و
ستر عورت و ...

حروشن : درخروش است ، حروشان است .

دوشِشِین : روئیده ، سرورید (روش) و اِدوشِشِ دَکِشِین یعنی روان و جاری
شدن ، حرکت کردن ، برآه افتادن ... - ۲ - بروشِشِین یعنی کوبیدن
نظیر شلاق کوبیدن (شلاق بروشِشِین) و امثالهم .

۴۹ - باد رنگسنان دوست

بِیَا رَمِیلَهُ دُوسَتِ مَثَرِ لُ هَا رَسِیْنِ
مِدَامْ شُو و رُوْرُ ، تَه حِیْرَه اَرَمِیْنِ
مَحَلِّ خَتِنِ ، تَرَه کَش هَا کَشِیْنِ
بِیَا رَحِطَه اُو نُوخْتِ بَمِرَا د رَسِیْنِ
اَوَّلِ صَوَاحِ تَه کَلَه بَاغِ نَشِیْنِ
بَسِی عَجَه کَرَه ، هَمِیَه شَه بَحِشِیْنِ
دُوسَتِ وَا رَنِگَه جَا رَه نَرَمِکِ کَشِیْنِ
بِیَا سَرْمِنَه سُوْنِ بُو کَه وِصَالِ سِیْنِ

❖

بود آرزویم ایدوست ، بختت رسیدن
 شب روز بهر دیدار تو نیک آمدن
 من بموقع خواب ، ترا بغل کشیدن
 بودم چه خطا بسیار؟! بگام خود رسیدن
 میان گلستانت ، به سحر گهان نشستن
 همه غنچه های گل را ، به دوست خویش چیدن
 چه خویش آنکه با درنگت به لطافتی کشیدن
 بسی همچو من که خواهند ، مراد خود رسیدن

تهران ۱۳۶۵، ۷، ۹

۵. میراث من مهر و روزی تست
 مه میراثه نه مهر و وفا و زرین
 به عادتیه مه خین و جفا شنین
 مه پیشوئه نه غمزه و ناز کشین
 نه شیوئه مه دل ره برا حنین

ارث من ، مهر ترا و زریدنت
 عادت تو ، خون من با شنیدنت
 پیشه می من ، غمزه و نازت کشم
 شیوه ات ، قلب مرا زنجیردنت

تهران ۱۳۶۵، ۷، ۹
۱۱۲.

۵۱ - بارش برف و باران در روزهای شاد و آفتابی

اَنْدِي خَوْشِه رُوْر هُوَادِيْتَه (سيمو) بارون

اَنْدِي شِيْر نَرْدِيْبِه زِيْر پَالُون

اَنْدِي بِي كَفْنِ بَمِرْدَه مَالِه دَارُون

اَيْن كَهْنَه دَنِي بِنَانْدَا رَنَه يَارُون

دویتی فوق گوئی زیر تغیر یافته است ؛

خَدِيْن آقَا بَرُوْر ، بَكِرْدَه وَوَف يَارُون

خَدِيْن نَرُوْر شِيْر دِيْبِه شِت دَاشْتَه شِل مَارُون

خَدِيْن بِي كَفْنِ بَمِرْدَه مَالِه دَارُون

اَيْن دِنِيَا اَسَا هِمِيْشَه هِيْه يَارُون

بسی روز خوش برف بارید و باران

بسی شیر نرفته در زیر پالان

بمرد بپس بی کفن ، مالداران

جهان کهن را و فانیست یاران

یادآوری

الف : در برگه‌های نظم بلا هر حالت بهینیک ترجمه کتب است .

ب : بلا کسر در نظم اجابت نکور ، مربوط به بی ثباتی و در گوئی که شکر روزگار بهیست .

نایسکه در بنام نباید در حالت قدرت و فلاخ ، بخت غریبه زیلا به تجربه موش بده ثابت گوید که در در گوئی

حیات آمله فرزند از روح تولد به خصیضت و تعقل تقوط نموده .

معنی چند و اشاره

(۱) مایون، مخفف مادیان است بر چهار پانامه نام نظیر اب و راع لظوق شمه و صراع
 چندین نوره شیر دیمه پشت داشته مثل مایون (یعنی چندین شیر زرد دیدم که
 مانند مادیان بگوشن، بار بر پشت داشتند) یعنی چندین شیر زرد که روز سلطان چشم و فرمان بر حاکمان
 بعد از است بر کعبه در شهر مادیان در زیر بار سلیم و خم شمع کند.

(۲) انا : ایتامه، بر پا و بر قلعه است و عمر مصلح خیمه شیب : جهان سوله بر قلعه و

بطور جا و دلانه کارخانه کرده میدهد.

۵۲ - راله واسرک گل ریخته اند

اَسْرَكِيهْ يَادُ رِيَا قُوْتِ بَرِيْتِي
 يَا اَوْنَهْ كِهْ رَالَهْ كِجَلِ وَاكْ رِيْتِي رِيْتِي
 يَا قَطْرَهْ يِ كَا فُوْرَهْ عَقِيْقِ اَنگِيْتِي
 يَا اَوْنَهْ لَوْنَهْ كِهْ بَا شَكْرِ اَمِيْتِي
 اَوْنَهْ جُوْمِهْ يِ وَا لَا كِهْ تَهْنَهْ دِيْتِي
 عَرَقِ بَكْرِدَهْ ، شِيْشَهْ كَلُو بَرِيْتِي
 كَلَابِ سَرِ اَنْدِيْتِي ، رُوِي يَاكْ بَرِيْتِي
 اَوْنُوخْتِ كِهْ حِدَا اَدْمِي كِلِ كِيْتِي
 تَهْ مَهْرُوْهْ مَحَبَّتِ بِيْمَهْ دِلِ بَرِيْتِي

یاد و ز که بیا قوت فرو ریخته اند
 یا راه به برگ گل تو ریخته اند
 یا قطره‌ی کافور نشسته به عقیق
 یا آنکه لب با شکر آینه اند
 پیراهن و آلات که شد غرقه به جوی
 ارشیشه گلاب گویند ریخته اند
 آن شیشه‌ی گل لطیف و رویا انگیز
 گوئی به خیال ماه انجمنه اند
 یا آنکه رسید از سر اندک گلاب
 و آنرا به رخ نطف تو ریخته اند

زاندم که خدا سرشت خاک آدم
 مهر تو و حبت به دلم ریخته اند

تیرماه ۱۳۶۵

یاد آوری

در قبر از مصراع کلاب سر اندید این مصراع را تسلیم فرموده است :
 گل شیشه تو موند بخیا ل انگلین .

سر اندید نام کوهر است در شهر مربوط از جنوب بلخ می باشد، در کتب قدیم در کتاب دین است
 منبر بر این که حضرت آدم از این منبر از بهشت به آسمان آمد و تشریف آورد «قد نگاه» در آنجا است شهر
 سر اندید خیره است در قبا می رسند، در قزوین گذشته چندین بار با منبر عرضه شده، یونانیها و روسها
 آنرا «ناپرو بان» و در زبان و طبع عرب آنرا «سر اندید» می نامند و بر تقابها آنرا در

۵۳ - گواه درد هجران

چو ابرو د بومده عشق و دمن ای هو
بتومه دین شه مرگ و بتومه لی تو
جان دونه که چی جان بکنیمه بی تو
دیده دونه چی خون شیمه بی تو
حق دونه که دسوا می دیمه بی تو
القصه که این عالم دیمه بی تو

چه شود آه غمیزم! که به عشق تو میرم
مرگ آسان بودم، یک فرقت میزدیم

اواخر قرن شانزدهم «سیلان» خاندان در سال ۱۹۷۲ در قزوین نامی به این طریق زرتشتی -

الحاج میرزا سید علی میرزا آبرو است نام «سریلانکا» نگه گرفته در تبریز خویزه ی در حاشان پناه

www.tabarestan.info
تبرستان

۵۴ - دعاي خیر

يَا رَبِّ كُنْ لِي نَارَ دُجَّهِانِ نِطَامُ بُؤ
سِرِّي سَلِيْبَانِي تِنَه مِقَامُ بُؤ
فَرَسِ كُو هَرَارِ اَرْزَه تَرُو سِرَامُ بُؤ
تَه دِشْمَنِ رَحْلِ اَسَاتِيَه عَلَامُ بُؤ
دِيَا غَرَضِ نِيكَ تَرَه بِنَامُ بُؤ
هَمِيْشَه شَاهِي تُو حَنَكِ وَجَامُ بُؤ
تَه دِشْمَنِ هَمِيْشَه كَرِيْ قَارِدَامُ بُؤ
عَلِي تَرَه يَاوَرِ دُو جِهَانِ بِنَامُ بُؤ

✽

بی تو جانم بود آگاه، چه جان کنده ام از بحر
دیده داند که چه خون ریخته چشمان حقیرم
بی تو حقیقت کواهم که چه رسوای جهانم
بی تو القصد در این دهر منم، و بمیرم

تیرام ۶۵/۶/۲۶

تبرستان

الهی جهان ، بر نظام تو باد سریر سلیمان مقام تو باد
 هزار ارزوی اسب رام تو باد زحل و ارضت علام تو باد
 غرض نیک دنیا ، بنام تو باد مهیا چو شه چنگ و جام تو باد
 و خصمت گرفتار دام تو باد علی یار و دارین ، کام تو باد

یادآوری

دشمن زحل اسبا، خصم زحل و ارضی شمی که مانند زحل حرکت کند . در گذشته که هر روز
 قدامت ماه زحل (و یا آفتاب زحل) را پنج تصور نمیدادند که زحل و شمس سخت ماه است و بجز
 که حکیم شمس بدو عمل کرده بدو تاثیر مینماید ، تا فریب دهد ، و چنین تصور میکردند که زحل و شمس
 یکدیگر را تا خبر نمایند که هر صد و هشتاد ساله در تاثیر مینماید . در اینجا کسیر پارولار در مورد مطالب
 خود در بلاغت شمس سرور را در توضیح بطور شایسته و در این کتاب گفته است .

۵۵- مادری مانند تو نخواهد زاید
 امپرگنه ناکه فلک ویه ، سرها بو
 ناپشت گو ، این کهنه دنی پیا بو
 مشرق تا مغرب که ملک خدا بو
 بیل گوهر ، فرزند ما در نرا بو

ایرا، که تا کشت گردون سر آید
 که تا پشت این گاو، و نیابید
 که از شرق تا غرب ملک اسلح
 دگر مادری همچو گوهر نر آید

یادآوری

۱- این واژه را میتوان بدو گونه خواند که در هر دو حالت

نیز معنی خواهد بود :

الف - اگر حرف «س» را به کسر (سِر) بخوانیم معنی

مصراع میزود :

امیر میگوید : ناسیر و گردش فلک بوقرار باشد

ب - و اگر حرف «س» را مفتوح بخوانیم معنی مصراع میشود :

امیر میگوید : ناکار و گردون به سر آید (پایان برسد)

۵۶ - ناله می عاشق

دل ره گمیه که غم نخورد چاره نییه
ته غم خوردن روزره کناره نییه
کدوم شهره که عاشق ناره نییه ؟
کدوم دله که تو خورده پاره نییه ؟

❖

گویم به دل که غصه مخور، هیچ چاره نیست
دریای غمخزای ترا هم کنار نیست
آیا کدام شهر که عاشق بنا له نیست ؟
گوئی کدام دل که خورد شیر پاره نیست ؟

۵۷- گرهی کنت کترا مخفياً

كُنْتُ كَثْرًا مَخْفِيًا ۱) وَ مِنْ بُوشَامِهِ ۱)

وَاجِبَ الْوَجُودِ عَلَّمَ الْأَسْمَاءُ ۲)

خَيْرٌ شَدِيدِ ابِّ حَمَلٍ صَبَامِهِ ۲)

أَرْزُونَ مَفْرُوشٍ دُرِّ كِرٍ وَ بُهَامِهِ

گره‌ی کنت کنت نگشودم علم اسمای ذات معبودم

طنتم چیل صباح گشته خمیر مده ارزان که در پر سودم

یاد اودی

۱- مصراع اول شارت به حدیث قدسی، کنت کترا مخفياً فاجبت ان

أَعْرَفَ فَخَلَقْتُ الْخَلْقَ لِكَيْ أَعْرَفَ (نه خبر نماند بهم، ذات دایم در شایسته شوم،

پر هم ملا فی دیم در ملا بشاسند.

(۲) مصراع دوم شارت به آیه ۳۱ از سوره بقره است بقوله:

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا... (و خدا همه نامها را به آدم آموخت)

(۳) مصراع سوم شارت به حدیث قدسی: خَمْرُ طِينَةِ آدَمَ بِيَدِي أَرْبَعِينَ

صَبَاحًا (به شربت آدم ملا چه بر باد با در دست خود شستم) «عوارف المعارف، خاتمه رسد»

العلوم جلد ۱ ص ۱۶۸. یا خَمْرُ طِينَةِ آدَمَ أَرْبَعِينَ صَبَاحًا (به شربت آدم چه بر باد

بیت در سرشته شد) «مصرع العباد طبع نه ام ص ۳۸»

چیزیم عزمین منصوینش بود در شربت فعیلم در صبر نام در شربت پیروز با لبم خنجر بر دست:

خاک چه صبح شربت بر دست صنع پنجه بزبان لطف بلند شربت خاک جویم خنجر بر لب، در دلم بر شمش

داوود، جویم خنجر بر لب، لطف تفصیر بود بحث و خنجر و خنجر و خنجر گرفته است.

۵۱ - غمزه‌ی شیرین دوست

شیرین غمزه‌ی دوست سر کو خجیره
باوی همزبونی، رو برو خجیره
هرا بر جسم و دال حلقه‌ی مو خجیره
دچی غمزه‌ی پله بر و خجیره
بد و رقتی، زنجیر مو خجیره
با صفحه‌ی گل، مشک خود رو خجیره
سپین دقن ره خال هندو خجیره
مشکین خط و خال ره زنگ و جو خجیره

غمزه‌ی شیرین دوست، بر سر کوشش نکوست
همدمی، همصحبتی، روی برویش نکوست
پنج دو صد جسم و دال، حلقه‌ی مویش نکوست
هسته شود غمزه‌ی پله به رویش نکوست
خاله‌ی دورتر، سلسله مویش نکوست
مشک که خود رو بود، بر گل رویش نکوست
برنج سیمفام، خال چو مویش نکوست
خال و خط مشکفام، رگش و بویش نکوست

اسپان ۲، ۱۱، ۱۳۶۶

۵۹- کار عشق

بِه عَشِقِهِ كِه عَالَمِ رِه هَكِرِدِه آكَاه
بِه عَشِقِهِ كِه صَنْعُون رِه بَوِرِدِه اَز رَاه
بِه عَشِقِهِ كِه يُوْسِف رِه بَدَا تِه جَاه
بِه عَشِقِهِ كِه مَجْنُون رِه دِنِگُورِه بَرَاه

عشق تو این دهر را آگاه کرد
عشق تو صنعان بدراراه کرد
عشق تو یوسف بقرچاه کرد
عشق تو مجنون بیابان خواه کرد

۶۰- چهره بیان گل آتشین

بِه چِرِه بَجُو بِي كِلِ آتَشِينِه
مِنْ شُومِه تَشِ دِلِه اَكِرِدُونِم تَشِ اَمِينِه
دِهُونِ حَلَقِه يِ مِمْ وَلُو اَنْگِلِينِه
چَرِخِ فَلَكَ تِه خَرْمِنْ خُوشِه حِينِه

چهرهات ای کار من ، چون گل آتشین بود
خویش در آتش افکنم ، آتش اگر که این بود
حلقه‌ی میم آن دمان ، لبست چو انگبین بود
چرخ فلک ز خرمن زلف تو خوشه چین بود

یادآوری

۱۱) مصراع اول بکلیت تنه چیره مثال کل آتینه (چهره تو مانند کوه است)

نیز آمده است .

۱۲) در صفحه ۵۴۶ کرا اسرار ما زنده ای جدم چپ تیز بوک نظر غیر متروک لهر

درینگونه شعر فایر بر گله نشسته است :

دیدار یار من چو گل آتشین بود

من میروم در آتش ، اگر آتش این بود

۱۱- جوینده ، یابنده است

تِه دَوْلَتِ خُورَاسَا ، اِسَا فَا بِنْدُ وِیَه

هَرَا رِگُو دَر زَا سَا ، تِه دَر بِنْدُ وِیَه

تَحْتِ کَا مِرُ وِی بِتُو یَا بِنْدُ وِیَه

تِه دِشْمَنِ اَسِرِ عِنَه ، نَا زِنْدُ وِیَه

فَرَسِ کِه تِنَه زِی رُو نَ مَازِنْدُ وِیَه

هَمَا وِرْدِ تِنَه رُسْتِمِه نَا ، زِنْدُ وِیَه

صَد حَا تِمِ تِه خُوَانِ کِرْمِ شَرْمِنْدُ وِیَه

مَرْدِی بَکِنِ کِه جُوینْدِه ، یَا بِنْدُ وِیَه

هزار مرد چو گودرز، در گهت بنده ست ،
سریر کا مروائیت تا که پاینده ست ،
بغم اسیر بود دشمن تو تا زنده ست ،
بزیر ران تو تا مرگی که تا زنده ست ،
تتمن است ترا همسر د. تا، زنده ست ،
بسی چو حاتم طائی، بخوانت شهرمنده ست ،
کرم نهای که جوینده نیز یابنده ست .

تیرم ۲۶، ۶، ۱۳۶۵

اکنون که بود دولت تو تا بنده ،
گودرز وشت ، هزار باشد بنده ،
اوزنگ مراد تو بود پاینده ،
خصمت به غم است تا که باشد زنده ،
مرکب که بود برای تو تا زنده ،
همرم تورپستم ، چو بسا ندزنده ،
صد حاتم طی بخوان تو شرمند ،
مردی نبی که ، یابدی جوینده .

در قالب دیگر

کنونکه دولت تو ، همچو مهر یابنده ست ،

۶۲- قمر بدل در بعد مکان

بلیل بگل دور و گل به بلیل و ویره
بلیل مثل من گل ته و رضا حب نوره
و عابرسن دوست کلاله موره
دل با تو نزدیکه چیره از تو دوره

بسیل بفرق گل و گل زود دور است
بسیل جوین و گل چو تو صاحب نورا است
از من به کلاله مورا سید سلام ؛
دل پیش تو، گر چه همره می من دور است

تهران ۱۳۶۵، ۶، ۲۶

۶۳- شاه زنگبار

امیر کینه طرار، طره می خم چیه ؟
اون گنج و دیگر مارا اردو چیه ؟
اون کین اندازون خما خم چیه ؟
یا حاجتک سوارون دست قبحه ؟
غم چیه، گرد عالم لیا لیا چیه ؟
شاه زنگبار زرافه، خط غم چیه ؟
آهو و ره بالاله کینه رنج چیه ؟
خون مردمک دارنه وحش غم چیه ؟
زولیده کاکل ارقم ارقم چیه ؟

چشم پله بوردی، زلف خمچه؟
 زلفون دله سلسله ی زخمچه؟
 گل ورق زه حوصله ی زخمچه؟
 سوسمه زخیر زلف، اما زخمچه؟
 با من شفقت داشتی، اسا کم چه؟
 نرسنی دوست! قه دیدی زخمچه؟
 من بمرده روز، داشتن ماتمچه؟

❖

آن طروی طار حسم اندر خم چیت؟
 آن گنج و دگر مار چو اردوم چیت؟

آن چیج و حسم کند اندازان چیت؟
 یادرید راکبان چابک قحیت؟
 پرشته بر اطراف جهان این غم چیت؟
 زلف است شه زنگی و خط غم چیت؟
 آه بیره از لاله نماید رم چیت؟
 خون مردم دیده را، بدیده غم چیت؟
 زولیدگی کاکل چون ارتم چیت؟
 دیده به نعل برده، زلفت م چیت؟
 بر برگ گلت، حوصله ی این نم چیت؟
 مان بسلسله را میان زلفت رم چیت؟

II

z

۶۴ - علت آفرینش ؟

نَدُوْمَه كِه اَيْن فَا لِب بِيَا تِن چِه ؟
بِيَا تِن فَا لِب ، اَلِي بَه لُو تِن چِه ؟
سُو رُو دِن بَه پِش و دَرُو اَتِن چِه ؟
زَمِيْن بَرُو تِن و خَا ك بِيَا تِن چِه ؟

تغییر یافته به شکل زیر

اَمِرْ كِنَه اَيْن فَا لِب رَه بِيَا تِن چِه ؟
بِيَا تِن بَكَار و بَه لُو تِن چِه ؟
دَرِيْد سِرَه ، مِرَه نُو اَتِن چِه ؟
اَوَّل نُو اَتِن ، اَخِر كَرُو سَا تِن چِه ؟

من سلسله موشیدم ، اما حسم چیست ؟
با من شفقت داشتی ، اینک کم چیست ؟
پریش کنی دوست ! به چشمت نم چیست ؟
اندریس مردم ، غرا ، ماتم چیست ؟
تهران ۲۶، ۶، ۱۳۶۵

یادآوری

« قیچی (ترکی) : تازیانه ، شلاق . قچی باز بند و خا راهبان کنم +
با عاقلانم نخم به سر تازیانه کنم . از سفر (فرزنگ) (تدرج) »

یاد آوسری

(۱) چهار تیر فوق تغییرات مختلف غنیمت، تنها آنست که بدست می رسد، اینم و غیر متعذر کرده ام، پنجمین غنیمت
گلی آنست که باری برگه لانه ام .

(۲) فواتن واژه است که معترضه دارد :

الف : اگر بنظر واژه مستعمله در بنام تبر باشد، فواتن و هنواتن نیز گنات زدن ،
تنبیه کردن ، سیاست کردن ، دشنام دادن و ...

ب : اما اگر واژه مذکور ما خود از فارسی « نواختن » به حساب آید یعنی نواختن کف ،
مورد لطف قرار دادن ، تفقد و ملافت کف ، و چون کف ، در زبان معنی خیمه است :

(۱) دست کشیدن به سر و روی بلاء و چون (۲) نواختن کف ، تفقد کف ، ملافت کف ، و در شعر
بلا آوردم ، بملک رسانیدم ، الت سوتقیر بصلوات آوردم ، س زردم (۵) آواز خندانم ،

سرفه (۶) بزین کف . (نسخه شماره ۶ در دفتر شعر است) (۱۴۴)

بارسم تفسیر و تکریر :

مَدُّوْمَهُ مَنِیْ قَالِبِ بَسَاتِنِ حِیِّ لَبِیْ ؟
بَسَاتِنِ بَجَائِیْ یَهْ ، یَهْلُوْتِنِ حِیِّ لَبِیْ ؟
پَسِیْ بَسَا زِدِنُ وَ یَسُوَاتِنِ حِیِّ لَبِیْ ؟
زَمِیْنِ بَرُوْیْنِ وَ حَاكُ یَاتِنِ حِیِّ لَبِیْ ؟

I

این قالب من ساختن از بهره بود ؟
گر ساخت بجای ، شاکستن بهره بود ؟
نزدیک نمودن و نواختن بهره بود ؟
افکندن و خاک ساختن بهره بود ؟

نسخه شماره ۲۶، ۱۳۶۵
(۱۴۳)

۶۵ - گل سرخ در چادر

امروز سر راه بدیده یک دزدونه
کینه کحل پشت دشنه ، شونه
اونجه که منه عقل و منه گمونه
سرخه کله که چادر دپیه ، شونه

براه خوشتن در دانه ای دیدم سحر گمان
کنند افانده برشت کحل میرفت آن جانان
چنانکه میدید عقل و گمان من گواهی : او ،
گل سرخ است و در چادر نموده خویش را پنهان

تهران ۱۳۶۵، ۷، ۹
(۱۴۵)

۶۶ - لب شیر خواره

ایجان که تیره ما زد و سینه گهواره
ایجان که تنه چش بدیده دنیا ره
ایجان که تنه لب بیه شیر خواره
ایجان تا اما کشیده ته جفاره

چو مادر نهادت به مهد اندرون
کشودی چو دیده به دنیای دون
لبت شیر خواره چو شد جان من
جفایت کشم ز آن زمان تا کنون

تهران ۱۳۶۵، ۷، ۹
(۱۴۶)

۶۲- مدعای من

سُورَةُ شِشِيِّ ، ذَلْفُ كِنِهٍ كِنِهٍ كِنِهٍ
سِرْحَهُ كُلُّ بَوَارِسَةٍ مِوْنِ سِنِهٍ
تُوْمِهِ سُورَةُ دَارِيٍّ وَمِنْ تَهٍ مَهِنِهٍ
سُرُودِ بَحْمٍ ، مِهٍ مِدْعَا هَمِينِهٍ

شته ای سر، زلفهایت روشن و زرخشان بود
چون گل سوری، میان سینه گل افشان بود
من ز زبچان تو، تو سرور عنای منی
آ، بچیم بر منت، چون مدعایم آن بود

تبرستان ۱۳۶۵/۱۰ (۱۴۷)

۶۱- درد عاشق را که میداند؛

تَبْرَنْكَ بَدِ مِهْ كِهْ وِلْشَهْ نَشْتَهْ مِهْ
بَوْتِهْ تَبْرَنْكَ؟ تَهْ مِدْعَا حَهْ حِهْ؟
مِهْ دِيمِ سِرْحَهْ ، مِهْ كَرْدِنِ هَلِي تِي تِهْ
هَر كِسْ عَاشِقِ بُو، دُو دِنَا مِهْ دَرْدِ حِهْ

دیدم من تدرومی زار و خسته درون بیشه ای تنها نشسته
بدو گفتم: چه باشد دعایت بگفت: نیک بنگر با درایت
که رویم سرخ و گردن بهت الوان چنان اشکوفه می هزل بهاران،
که روید بر درخت گوجه بسیار همان آلوچه می پر بر و پر بار

(۱۴۸)

۶۹- عاشقی را زرباید ...

بِالِ رَهْ تُوْنِدَه ، طاقِتِ تُوْنِدِ اَرْمِه
مِنْ طاقِتِ تَهْ چِشْمِ سِیُوْنِدِ اَرْمِه
تُوْزَلَفِ رَهْ گَلُوْشُوْرِنِی ، مِنْ تُوْنِدِ اَرْمِه
عاشقی رَهْ زَرْوِنِه ، مِنْ کُوْنِدِ اَرْمِه

‡

بال را تاب مده ، طاقت آن تاب ندارم
طاقت چشم سیاهت من قیاب ندارم
زلف شوئی به گلاب ایمنه و من آب ندارم
عاشقی زر طلبد ، مسکه زر تاب ندارم

هر آن عاشق بود و اندیب حسیت ،
فغان و دردمن ارگیت ، ارچسیت

تهران ۹، ۷، ۱۳۶۵

www.tabarestan.info
تبرستان

۷- غبار ماه

أَمْرُكَ كَنَهُ كَهْ مَاهُ رِيَهُ غُبَارِ بَيْتِهِ
فِرْنَكِي رِيَهُ شَاهِ زَكْبَا رِيْتِهِ
هَدُو وَيَسِيُو فَا فِلَهْ بَا رِيْتِهِ
وَحُلْ قَهْرِسِرْ، حَوْشْ قِرَا رِيْتِهِ

گفت بگرفت بر رخ ماه غبار
زنگی به فرنگ نیک گرفت قرار
بهند و آمد، گرفت از قافلہ بار
بگرفت زحل روی قمر نیک قرار

تبرستان ۱۳۶۵، ۷، ۹

۲۱- گیلا

أَنْدِي (أَنَّهُ) دَارَهُ وَاشْ هِدَامَهُ شَيْهْ كِلَارَهُ
دَارِ حِلْ وَحُو بُوْرِدَهُ مِنْ قِبَارَهُ
أَسَا بُوْرِدَهُ شِيْر دَكْفَهْ مِنْ بِلَارَهُ
خَبْرِيْسِيُو، وَرَكْ بَرُوْتَهُ كِلَارَهُ

چه زحمتهای کشیدم روز و شبها
ز شاخ و چوب آن دار و درختان
رسید آنکه که گیلایم و پدشیر
خبر آمد که گرگ صید دیده
که داره^(۱) و اش چیدم بهر گیلا^(۲)
قب و البسه کردید خلعان
کران سنا ز م عدلی و خورم سیر
رسید و سخت گیلایت دیده

تبرستان ۱۳۶۵، ۷، ۹